

DZIENNIK USTAW

POLSKIEJ RZECZYPOSPOLITEJ LUDOWEJ

Warszawa, dnia 10 listopada 1970 r.

Nr 27

TRESC:

Poz.:

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

215 — z dnia 3 listopada 1970 r. w sprawie komisji dyscyplinarnych dla pracowników Polskiej Akademii Nauk . . . 285

ROZPORZĄDZENIA:

- 216 — Ministra Oświaty i Szkolnictwa Wyższego z dnia 17 października 1970 r. zmieniające rozporządzenie w sprawie ustalenia rodzaju studiów prowadzonych przez państwowe szkoły wyższe podległe nadzorowi Ministra Oświaty i Szkolnictwa Wyższego . . . 291
- 217 — Ministra Sprawiedliwości z dnia 9 października 1970 r. w sprawie przechowywania protokołów zeznań i innych dokumentów oraz przedmiotów stanowiących tajemnicę państwową, służbową lub zawodową . . . 291
- 218 — Ministrów Sprawiedliwości, Obrony Narodowej oraz Zdrowia i Opieki Społecznej z dnia 24 października 1970 r. w sprawie warunków i trybu usprawiedliwiania niestawiennictwa z powodu choroby uczestników procesu w sprawach karnych . . . 292
- 219 — Ministra Zdrowia i Opieki Społecznej z dnia 12 października 1970 r. w sprawie warunków i sposobu dokonywania badań lekarskich oskarżonego . . . 294

OŚWIADCZENIA RZĄDOWE:

- 220 — z dnia 5 października 1970 r. w sprawie ratyfikacji przez Watykan Jednolitej konwencji o środkach odurzających z 1961 r., sporządzonej w Nowym Jorku dnia 30 marca 1961 r. 296
- 221 — z dnia 10 października 1970 r. w sprawie przystąpienia Jemeńskiej Republiki Arabskiej i Republiki Czadu do konwencji o ochronie ofiar wojny, podpisanych w Genewie dnia 12 sierpnia 1949 r., oraz potwierdzenia przez Mauritius uczestnictwa w tych konwencjach 296

215

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 3 listopada 1970 r.

w sprawie komisji dyscyplinarnych dla pracowników Polskiej Akademii Nauk.

Na podstawie art. 52 ust. 3 ustawy z dnia 17 lutego 1960 r. o Polskiej Akademii Nauk (Dz. U. z 1970 r. Nr 4, poz. 35) zarządza się, co następuje:

Rozdział 1.

Przepisy ogólne.

§ 1. 1. Przepisom rozporządzenia podlegają zatrudnieni na podstawie mianowania w Polskiej Akademii Nauk, zwanej dalej „Akademią”, pracownicy naukowo-badawczy, bibliotekarze dyplomowani i dyplomowani pracownicy dokumentacji naukowej.

2. Ilekroć w dalszych przepisach rozporządzenia jest mowa o ustawie bez bliższego określenia, należy przez to rozumieć ustawę z dnia 17 lutego 1960 r. o Polskiej Akademii Nauk (Dz. U. z 1970 r. Nr 4, poz. 35).

§ 2. Jeżeli o ten sam czyn wszczęto postępowanie karne lub karno-administracyjne, komisja dyscyplinarna może zawiesić postępowanie dyscyplinarne, gdy nie da się w nim ustalić z dostateczną pewnością okoliczności faktycznych będących przedmiotem rozpoznania. Komisja dyscyplinarna może w każdej chwili podjąć zawieszono postępowanie.

§ 3. 1. Jeżeli obwiniony opuścił swe dotychczasowe miejsce zamieszkania, a nowego adresu nie można ustalić, przewodniczący komisji dyscyplinarnej ustanawia dla obwinionego obrońcę z urzędu.

2. W razie śmierci obwinionego toczące się postępowanie dyscyplinarne podlega umorzeniu; jednak w razie zgłoszenia żądania przez małżonka, krewnego w linii prostej, brata lub siostry w ciągu dwóch miesięcy od dnia śmierci obwinionego, postanowienie o umorzeniu traci moc i postępowanie dyscyplinarne prowadzi się nadal przy udziale ustanowionego przez jedną z wymienionych osób obrońcy z wyboru albo ustanowionego przez przewodniczącego komisji dyscyplinarnej obrońcy z urzędu.

Rozdział 2.

Komisje dyscyplinarne.

§ 4. Do orzekania w sprawach dyscyplinarnych pracowników, o których mowa w § 1 ust. 1, powołane są w Akademii:

- 1) Komisja Dyscyplinarna dla Pracowników Naukowo-Badawczych, zwana dalej „Komisją Dyscyplinarną”.
- 2) Wyższa Komisja Dyscyplinarna dla Pracowników Naukowo-Badawczych, zwana dalej „Wyższą Komisją Dyscyplinarną”.

§ 5. 1. Członków Komisji Dyscyplinarnej powołuje Sekretarz Naukowy Akademii spośród zatrudnionych na podstawie mianowania samodzielnych pracowników naukowo-badawczych, adiunktów, bibliotekarzy dyplomowanych i dyplomowanych pracowników dokumentacji naukowej, po za-

sięgnięciu opinii organizacji partyjnej i organizacji związkowej.

2. Liczbę członków Komisji Dyscyplinarnej ustala Sekretarz Naukowy Akademii, który wyznacza również przewodniczącego Komisji oraz jego zastępców spośród członków Komisji.

§ 6. Członków Wyższej Komisji Dyscyplinarnej powołuje Sekretarz Naukowy Akademii spośród zatrudnionych na podstawie mianowania samodzielnych pracowników naukowo-badawczych, starszych kustoszy dyplomowanych, kustoszy dyplomowanych, starszych dokumentalistów dyplomowanych i dokumentalistów dyplomowanych, po zasięgnięciu opinii organizacji partyjnej i organizacji związkowej. Sekretarz Naukowy Akademii wyznacza równocześnie spośród członków Komisji przewodniczącego Komisji i jego zastępców.

§ 7. Można być członkiem tylko jednej komisji dyscyplinarnej. Przyjęcie mandatu członka komisji oraz funkcji przewodniczącego lub zastępcy przewodniczącego komisji jest służbowym obowiązkiem pracownika Akademii.

§ 8. 1. Kadencja Komisji Dyscyplinarnej i Wyższej Komisji Dyscyplinarnej trwa trzy lata. Okres kadencji komisji dyscyplinarnej odpowiada kadencji Prezydium Akademii.

2. Przewodniczący, ich zastępcy oraz pozostali członkowie komisji dyscyplinarnej mogą być odwołani w czasie trwania kadencji w trybie określonym w § 5 lub w § 6.

3. Skład komisji dyscyplinarnej może być uzupełniony w czasie trwania kadencji w trybie określonym w § 5 lub w § 6. Mandat nowego członka wygasa z upływem kadencji całej komisji.

4. W razie niemożności pełnienia obowiązków przez przewodniczącego komisji uprawnienia przysługujące mu z mocy niniejszego rozporządzenia służą zastępcy, którego wyznaczył przewodniczący, a w braku takiego wyznaczenia — najstarszemu wiekiem zastępcy.

§ 9. 1. Członek komisji dyscyplinarnej nie może pełnić obowiązków członka komisji, jeżeli przeciwko niemu toczy się postępowanie karne lub dyscyplinarne, a gdy postępowanie zakończy się ukaraniem — traci mandat członka komisji.

2. Członek komisji dyscyplinarnej traci mandat, jeżeli przestanie być pracownikiem Akademii.

§ 10. Komisja Dyscyplinarna wydaje postanowienia o wszczęciu lub odmowie wszczęcia postępowania dyscyplinarnego oraz rozpoznaje w pierwszej instancji sprawy dyscyplinarne pracowników naukowo-badawczych, bibliotekarzy dyplomowanych i dyplomowanych pracowników dokumentacji naukowej z wyjątkiem tych pracowników, których sprawy dyscyplinarne podlegają w pierwszej instancji Wyższej Komisji Dyscyplinarnej.

§ 11. 1. Wyższa Komisja Dyscyplinarna działając jako pierwsza instancja wydaje postanowienia o wszczęciu lub odmowie wszczęcia postępowania dyscyplinarnego oraz rozpoznaje sprawy dyscyplinarne samodzielnych pracowników naukowo-badawczych będących równocześnie członkami Akademii i przeciwko przewodniczącemu Komisji Dyscyplinarnej lub Wyższej Komisji Dyscyplinarnej oraz sprawy przekazane do jej właściwości przez Sekretarza Naukowego.

2. Wyższa Komisja Dyscyplinarna działając jako instancja odwoławcza rozpoznaje zażalenia i odwołania od postanowień i orzeczeń wydanych w pierwszej instancji.

§ 12. 1. Komisje dyscyplinarne wydają postanowienia o wszczęciu lub odmowie wszczęcia postępowania dyscyplinarnego oraz rozpoznają sprawy dyscyplinarne w pierwszej instancji w składzie trzech członków wyznaczonych przez

przewodniczącego komisji. Przewodniczącym składu orzekającego jest przewodniczący komisji lub jeden z jego zastępców.

2. Wyższa Komisja Dyscyplinarna działając jako pierwsza instancja orzeka w składzie trzyosobowym, a jako instancja odwoławcza — w składzie pięcioosobowym. Członków składu orzekającego wyznacza przewodniczący Wyższej Komisji Dyscyplinarnej. Członkami pięcioosobowego składu orzekającego nie mogą być osoby, które rozpoznawały sprawę w pierwszej instancji. Przewodniczącym pięcioosobowego składu orzekającego jest przewodniczący Wyższej Komisji Dyscyplinarnej lub jeden z jego zastępców.

3. W sprawach dyscyplinarnych samodzielnych pracowników naukowo-badawczych do składu orzekającego mogą należeć tylko samodzielni pracownicy naukowo-badawczy. W sprawach pozostałych pracowników, o których mowa w § 1, do składu orzekającego komisji dyscyplinarnej powinien wchodzić co najmniej jeden adiunkt lub bibliotekarz dyplomowany albo dyplomowany pracownik dokumentacji naukowej.

Rozdział 3.

Rzecznicy dyscyplinarni.

§ 13. 1. Rzecznika dyscyplinarnego przy Komisji Dyscyplinarnej, rzecznika dyscyplinarnego przy Wyższej Komisji Dyscyplinarnej oraz ich zastępców powołuje Sekretarz Naukowy Akademii na okres kadencji komisji spośród samodzielnych pracowników naukowo-badawczych zatrudnionych na podstawie mianowania. Zastępcą rzecznika przy Komisji Dyscyplinarnej może być adiunkt, bibliotekarz dyplomowany lub dyplomowany pracownik dokumentacji naukowej.

2. Przyjęcie funkcji rzecznika dyscyplinarnego i jego zastępcy jest służbowym obowiązkiem pracownika Akademii.

3. W sprawie nie zakończonej przez ustępującą komisję Sekretarz Naukowy Akademii może w uzasadnionych wypadkach powierzyć rzecznikowi z poprzedniej kadencji dalsze pełnienie funkcji aż do zakończenia sprawy.

4. W uzasadnionych wypadkach Sekretarz Naukowy Akademii może odwołać rzecznika dyscyplinarnego w okresie kadencji.

5. Do rzecznika dyscyplinarnego stosuje się odpowiednio przepisy § 9.

§ 14. 1. Do obowiązków rzecznika dyscyplinarnego przy Komisji Dyscyplinarnej oraz przy Wyższej Komisji Dyscyplinarnej, działającej jako pierwsza instancja, należy:

- 1) prowadzenie postępowania wyjaśniającego,
- 2) składanie komisji dyscyplinarnej wniosków o wszczęcie postępowania dyscyplinarnego,
- 3) uczestniczenie w posiedzeniach i w rozprawach dyscyplinarnych,
- 4) składanie wniosków o umorzenie postępowania dyscyplinarnego,
- 5) popieranie oskarżenia przed komisją dyscyplinarną oraz
- 6) wnoszenie zażaleń i odwołań od postanowień i orzeczeń komisji dyscyplinarnej do Wyższej Komisji Dyscyplinarnej jako instancji odwoławczej.

2. Do obowiązków rzecznika dyscyplinarnego przy Wyższej Komisji Dyscyplinarnej, działającej jako instancja odwoławcza, należy uczestniczenie w posiedzeniach i rozprawach Komisji, popieranie oskarżenia i ewentualne składanie wniosków o umorzenie postępowania dyscyplinarnego.

3. Rzecznik dyscyplinarny jest związany poleceniami Sekretarza Naukowego Akademii.

§ 15. Jednostki organizacyjne i placówki Akademii oraz ich pracownicy obowiązani są udzielać rzecznikom dyscyplinarnym wszelkich informacji i wyjaśnień związanych z postępowaniem wyjaśniającym i dyscyplinarnym.

Rozdział 4.

Postępowanie wyjaśniające.

§ 16. 1. Sekretarz Naukowy Akademii po otrzymaniu wiadomości o naruszeniu przez pracownika, objętego przepisami rozporządzenia (§ 1), jego obowiązków lub o uchybieniu przez niego godności pracownika Akademii zleca rzecznikowi dyscyplinarnemu przeprowadzenie postępowania wyjaśniającego.

2. W toku postępowania wyjaśniającego rzecznik dyscyplinarny może przesłuchiwać obwinionego, świadków i biegłych, jak również przeprowadzać wszelkie inne dowody konieczne do całkowitego wyjaśnienia sprawy w trybie i pod rygorem przewidzianymi w Kodeksie postępowania administracyjnego.

3. Obwinionemu należy już w toku postępowania wyjaśniającego umożliwić złożenie wszystkich wyjaśnień, które jego zdaniem mogą mieć znaczenie dla sprawy, a po zakończeniu tego postępowania zapoznać obwinionego z treścią zebranych dowodów i umożliwić mu złożenie ustnie lub na piśmie dodatkowych wyjaśnień. Obwiniony ma prawo zgłosić wniosek o przesłuchanie w toku postępowania wyjaśniającego wskazanych przez niego osób w charakterze świadków.

4. Odmowa złożenia wyjaśnień przez obwinionego nie wstrzymuje biegu postępowania.

§ 17. 1. Rzecznik dyscyplinarny składa Sekretarzowi Naukowemu Akademii sprawozdanie z wyników postępowania wyjaśniającego. Jeżeli wyniki postępowania wyjaśniającego wskazują na zasadność wysuniętych zarzutów, Sekretarz Naukowy Akademii poleca rzecznikowi złożenie komisji dyscyplinarnej wniosku o wszczęcie postępowania dyscyplinarnego i ukaranie obwinionego.

2. Wniosek, o którym mowa w ust. 1, powinien zawierać:

- 1) tytuł, stopień naukowy, imię i nazwisko, zajmowane stanowisko i inne dane osobowe obwinionego,
- 2) dokładne określenie zarzucanego przewinienia ze wskazaniem czasu i miejsca jego popełnienia,
- 3) wykaz zawierający imiona i nazwiska oraz adresy świadków, którzy mają być wezwani na rozprawę dyscyplinarną, jak również wyliczenie innych dowodów; do wykazu może być dołączony wniosek o zaniechanie wezwania i odczytanie na rozprawie zeznań świadków przesłuchanych w toku postępowania wyjaśniającego,
- 4) proponowany rodzaj i wymiar kary dyscyplinarnej,
- 5) uzasadnienie oparte na wynikach postępowania wyjaśniającego.

Rozdział 5.

Postępowanie dyscyplinarne.

§ 18. 1. Po złożeniu przez rzecznika dyscyplinarnego wniosku o wszczęcie postępowania dyscyplinarnego i ukaranie obwinionego przewodniczący komisji dyscyplinarnej wyznacza trzyosobowy skład orzekający komisji (§ 12 ust. 1).

2. Skład orzekający rozpoznaje wniosek o wszczęcie postępowania dyscyplinarnego na posiedzeniu niejawnym, które powinno się odbyć najpóźniej w ciągu 14 dni od złożenia wniosku.

3. Na posiedzeniu niejawnym skład orzekający może wydać postanowienie o:

- 1) wszczęciu postępowania dyscyplinarnego i wyznaczeniu jednocześnie terminu rozprawy,
- 2) odmowie wszczęcia postępowania dyscyplinarnego,
- 3) odroczeniu rozpoznania wniosku do czasu uzupełnienia przez rzecznika dyscyplinarnego postępowania wyjaśniającego.

4. Odpisy wydanych na posiedzeniu niejawnym postanowień doręcza się rzecznikowi i obwinionemu.

5. Od postanowienia odmawiającego wszczęcia postępowania dyscyplinarnego przysługuje rzecznikowi dyscyplinarnemu prawo wniesienia zażalenia do Wyższej Komisji Dyscyplinarnej, działającej jako instancja odwoławcza.

6. Na postanowienie o wszczęciu postępowania dyscyplinarnego nie służy zażalenie.

7. Obwinionemu doręcza się wraz z odpisem postanowienia komisji o wszczęciu postępowania dyscyplinarnego odpis wniosku rzecznika o wszczęcie postępowania i ukaranie.

§ 19. 1. Zażalenie rzecznika dyscyplinarnego na postanowienie odmawiające wszczęcia postępowania dyscyplinarnego rozpoznaje na posiedzeniu niejawnym Wyższa Komisja Dyscyplinarna jako instancja odwoławcza. Posiedzenie niejawne powinno odbyć się najpóźniej w ciągu 14 dni od dnia złożenia zażalenia.

2. W razie uwzględnienia zażalenia skład orzekający Wyższej Komisji Dyscyplinarnej wydaje postanowienie o wszczęciu postępowania dyscyplinarnego i przekazuje akta sprawy przewodniczącemu komisji dyscyplinarnej właściwej do rozpoznania sprawy w pierwszej instancji w celu wyznaczenia nowego składu orzekającego i terminu rozprawy. Członkami składu orzekającego nie mogą być członkowie komisji dyscyplinarnej, którzy brali udział w wydaniu uchylonego postanowienia. Przepisy § 18 ust. 4, 6 i 7 stosuje się odpowiednio.

3. Postanowienie składu orzekającego Wyższej Komisji Dyscyplinarnej, wydane w instancji odwoławczej, zatwierdzające zaskarżone postanowienie o odmowie wszczęcia postępowania dyscyplinarnego jest ostateczne. Przepis § 18 ust. 4 stosuje się odpowiednio.

§ 20. 1. Po wydaniu przez komisję dyscyplinarną postanowienia o wszczęciu postępowania dyscyplinarnego rzecznik dyscyplinarny i obwiniony mogą zgłaszać do komisji wnioski o dopuszczenie nowych dowodów. Wnioski powinny być uwzględnione, jeżeli okoliczności, dla których stwierdzenia dowody miałyby być powołane, mogą mieć istotny wpływ na treść orzeczenia. Skład orzekający może zarządzić wezwanie świadków i biegłych oraz sprowadzenie dowodów nie wskazanych we wnioskach.

2. Skład orzekający nie może nie uwzględnić wniosku obwinionego o wezwanie na rozprawę świadka, co do którego rzecznik dyscyplinarny wniósł o odczytanie jego zeznań zamiast wzywania na rozprawę.

3. Wnioski, o których mowa w ust. 1, powinny być zgłoszone przed upływem trzech dni od dnia doręczenia wezwania na rozprawę.

§ 21. 1. O terminie rozprawy przewodniczący składu orzekającego zawiadamia na piśmie Sekretarza Naukowego Akademii, rzecznika dyscyplinarnego, a ponadto wzywa na rozprawę:

- 1) obwinionego,
- 2) jego obrońcę, jeśli już został ustanowiony,
- 3) świadków i biegłych.

2. Obwinionemu doręcza się wraz z wezwaniem:

- 1) listę członków składu orzekającego,
- 2) pouczenie o przysługujących mu uprawnieniach i skutkach niestawiennictwa na rozprawę.

3. Termin rozprawy powinien być tak wyznaczony, aby między doręczeniem wezwania obwinionemu na rozprawę a dniem rozprawy upłynęło co najmniej 7 dni. W razie niezachowania tego terminu obwiniony lub jego obrońca może zażądać odroczenia rozprawy.

4. Po wydaniu postanowienia o wszczęciu postępowania dyscyplinarnego obwiniony i jego obrońca mogą przeglądać akta sprawy i sporządzać wypisy i notatki. Przewodniczący składu orzekającego może odmówić wglądu do akt w ciągu ostatnich trzech dni przed rozprawą.

§ 22. 1. Rzecznik dyscyplinarny, obwiniony lub jego obrońca mają prawo zgłoszenia do przewodniczącego komisji dyscyplinarnej żądania wyłączenia członka składu orzekającego, jeżeli między obwinionym a członkiem składu orzekającego zachodzą stosunki tego rodzaju, że mogą wzbudzać wątpliwości co do bezstronności członka składu orzekającego. Wniosek taki rozpoznaje skład orzekający na posiedzeniu niejawnym przed rozprawą. Wniosek należy uwzględnić, jeżeli przytoczone okoliczności zostaną uprawdopodobnione i uzasadniają wyłączenie członka składu orzekającego.

2. Wniosek, o którym mowa w ust. 1, powinien być zgłoszony przed upływem trzech dni od dnia doręczenia wezwania na rozprawę.

§ 23. 1. Obwiniony ma prawo w postępowaniu przed komisjami dyscyplinarnymi przybrać sobie obrońcę spośród pracowników naukowo-badawczych lub bibliotekarzy dyplomowanych albo dyplomowanych pracowników dokumentacji naukowej lub pracowników naukowo-dydaktycznych.

2. Przewodniczący składu orzekającego może na wniosek obwinionego lub gdy zachodzi uzasadniona wątpliwość co do poczytalności obwinionego, wyznaczyć obrońcę z urzędu spośród pracowników, o których mowa w ust. 1, przy czym obrońcą nie może być członek komisji, przed którą sprawa się toczy. Wyznaczenie obrońcy powinno nastąpić nie później niż na 7 dni przed terminem rozprawy. Pracownik Akademii wyznaczony w charakterze obrońcy może odmówić podjęcia się obrony tylko z ważnych powodów.

3. Obrońca obowiązany jest zachować w tajemnicy wszystko, o czym się dowie z tytułu wykonywania czynności obrońcy.

§ 24. 1. Rozprawa dyscyplinarna jest jawna tylko dla pracowników naukowo-badawczych, bibliotekarzy dyplomowanych i dyplomowanych pracowników dokumentacji naukowej Akademii, przedstawicieli właściwych organizacji politycznych i społecznych działających na terenie Akademii oraz przedstawicieli Sekretarza Naukowego Akademii. Komisja dyscyplinarna może zezwolić osobie pokrzywdzonej na obecność na rozprawie.

2. W uzasadnionych wypadkach przewodniczący składu orzekającego może uchylić lub ograniczyć jawność rozprawy albo jej części.

3. W razie wyłączenia jawności rozprawy na rozprawie mogą być obecni: Sekretarz Naukowy Akademii lub jego przedstawiciele, przedstawiciel właściwego dla obwinionego związku zawodowego, przedstawiciel organizacji politycznej działającej przy Akademii oraz dwie wskazane przez obwinionego osoby spośród pracowników naukowo-badawczych, bibliotekarzy dyplomowanych i dyplomowanych pracowników dokumentacji naukowej.

§ 25. 1. Rozprawą kieruje przewodniczący składu orzekającego.

2. Rozprawa rozpoczyna się od sprawdzenia obecności wezwanych osób. Świadków usuwa się do osobnego pokoju, po czym odczytuje się wniosek o wszczęcie postępowania dyscyplinarnego i o ukaranie. Następnie przesłuchuje się obwinionego, świadków i biegłych oraz przeprowadza inne dowody.

3. Nie usprawiedliwione niestawiennictwo na rozprawę obwinionego, któremu wezwanie doręczono we właściwym terminie, nie stanowi przeszkody do rozpoznania sprawy. Przewodniczący może w takim wypadku ustanowić obrońcę z urzędu, jeżeli nie jest ustanowiony obrońca z wyboru.

4. W razie uznania niestawiennictwa obwinionego na rozprawę za usprawiedliwione — skład orzekający odracza rozprawę, ustalając nowy jej termin.

5. Wzywaniu i przesłuchiwanie świadków i biegłych na rozprawę odbywa się w trybie i pod rygorem przewidzianymi w Kodeksie postępowania administracyjnego.

6. W razie niestawiennictwa świadka lub biegłego, którego przesłuchanie jest niezbędne, rozprawę się odracza.

7. W razie niemożności stawienia się świadków lub złożenia przez nich zeznań odmiennej treści na rozprawie — odczytuje się ich zeznania w części lub całości z akt postępowania wyjaśniającego.

8. Przed przystąpieniem do przesłuchania świadka lub biegłego przewodniczący uprzedza go o odpowiedzialności karnej za fałszywe zeznania. Świadków przesłuchuje się kolejno na sali rozpraw.

9. Obwiniony, jego obrońca i rzecznik dyscyplinarny mają prawo zadawać pytania świadkom i biegłym oraz wypowiadać się co do każdego zeznania świadka, opinii biegłego lub innego dowodu.

10. Jeżeli wyjaśnienia obwinionego, który na rozprawie przyznaje się do winy, nie budzą wątpliwości, skład orzekający za zgodą rzecznika dyscyplinarnego i obwinionego może nie przeprowadzać postępowania dowodowego lub przeprowadzić je tylko częściowo.

11. Po zakończeniu postępowania dowodowego przewodniczący składu orzekającego udziela głosu rzecznikowi dyscyplinarnemu oraz obrońcy i obwinionemu, przy czym obwinionemu służy zawsze głos ostatni.

§ 26. Jeżeli na rozprawie okaże się, że zachodzą istotne braki w materiale zebranym w czasie postępowania wyjaśniającego, których na rozprawie uzupełnić nie można, skład orzekający wydaje postanowienie o uzupełnieniu przez rzecznika dyscyplinarnego tego postępowania, wskazując zarazem, w jakim kierunku powinno być ono uzupełnione.

§ 27. Rozprawa może być przerwana z ważnych powodów na czas nie dłuższy niż 21 dni. Jeżeli po wznowieniu rozprawy skład orzekający uległ zmianie, rozprawę prowadzi się od początku.

§ 28. 1. Z przebiegu rozprawy sporządza się protokół, który powinien zawierać zwięzłe podanie treści wyjaśnień obwinionego, zeznań świadków i innych wyników postępowania dowodowego oraz przytoczenie wniosków i innych oświadczeń rzecznika i obrońcy, jak również postanowienie składu orzekającego.

2. Protokół podpisują przewodniczący składu orzekającego i protokolant.

§ 29. 1. Po wysłuchaniu głosów stron skład orzekający przystępuje niezwłocznie do narady nad orzeczeniem.

2. Narada i głosowanie są tajne. Prócz członków składu orzekającego może być przy nich obecny tylko protokolant.

3. Narada i głosowanie odbywają się osobno co do winy i osobno co do kary. Przewodniczący zespołu orzekającego głosuje ostatni.

§ 30. 1. Postanowienia składu orzekającego zapadają zwykłą większością głosów.

2. Głosy członków składu orzekającego wstrzymujących się od głosowania liczy się na korzyść obwinionego.

3. Jeżeli przy głosowaniu co do kary zdania członków składu orzekającego tak się podzielią, że na żadną z proponowanych kar nie przypadnie większość głosów, zdanie naj-

mniej przychylnie dla obwinionego przyłącza się do zdania najbardziej doń zbliżonego.

4. Przegłosowany członek składu orzekającego ma prawo złożyć na piśmie uzasadnienie swego odrębnego zdania.

§ 31. 1. Skład orzekający orzeka na mocy przekonania opartego na ocenie całokształtu dowodów ujawnionych w toku rozprawy.

2. Skład orzekający wydaje na rozprawie:

- 1) orzeczenie skazujące, mocą którego uznaje obwinionego winnym zarzucanego mu czynu w całej rozciągłości lub częściowo i wymierza jedną z kar dyscyplinarnych wymienionych w art. 51 ust. 2 ustawy, albo
- 2) orzeczenie uniewinniające, w którym uwalnia obwinionego od postawionych mu zarzutów, lub też
- 3) orzeczenie umarzające sprawę, jeżeli skład orzekający dojdzie do wniosku, że czyn popełniony przez obwinionego nie kwalifikuje się jako przewinienie dyscyplinarne, lub gdy okaże się, że zachodzą okoliczności przewidziane w art. 53 ust. 1 ustawy lub w § 3 ust. 2 rozporządzenia, albo gdy rzecznik dyscyplinarny przed odczytaniem na rozprawie wniosku o wszczęcie postępowania i ukaranie obwinionego złoży oświadczenie, że nie popiera oskarżenia.

3. Przy wymiarze kary bierze się pod uwagę stopień winy, doniosłość społeczną i skutki czynu oraz postawę moralną i obywatelską obwinionego, a także zachowanie się jego przed i po przewinieniu.

4. Jeżeli obwiniony dopuścił się kilku przewinień, wymierza się jedną karę za wszystkie czyny łącznie.

§ 32. 1. Orzeczenie dyscyplinarne powinno być sporządzone na piśmie i zawierać:

- 1) nazwę komisji oraz datę rozpoznania sprawy i wydania orzeczenia,
- 2) tytuły i stopnie naukowe oraz imiona i nazwiska członków składu orzekającego, rzecznika i protokolanta,
- 3) tytuł i stopień naukowy, imię i nazwisko, stanowisko służbowe, miejsce i datę urodzenia obwinionego oraz tytuł i stopień naukowy, imię i nazwisko obrońcy,
- 4) dokładne określenie czynu zarzucanego obwinionemu,
- 5) sentencje orzeczenia,
- 6) uzasadnienie.

2. Uzasadnienie orzeczenia powinno zawierać ustalenie jego podstawy faktycznej przez wskazanie, jakie fakty skład orzekający uważa za udowodnione lub nie udowodnione, na jakich w tym względzie oparł się dowodach i dlaczego nie dał wiary dowodom przeciwnym.

3. Orzeczenie wraz z uzasadnieniem podpisują wszyscy członkowie składu orzekającego.

§ 33. 1. Orzeczenie powinno być ogłoszone publicznie wraz z uzasadnieniem bezpośrednio po naradzie.

2. W uzasadnionych wypadkach ogłoszenie orzeczenia może być odroczone, nie dłużej jednak niż na 7 dni, przy czym dzień i godzina, kiedy ogłoszenie ma nastąpić, powinny być podane na rozprawie.

3. Po ogłoszeniu orzeczenia przewodniczący składu orzekającego poucza obwinionego o trybie i terminie wniesienia odwołania.

4. Orzeczenie komisji dyscyplinarnej doręcza się wraz z uzasadnieniem w odpisach Sekretarzowi Naukowemu Akademii, rzecznikowi dyscyplinarnemu i obwinionemu.

§ 34. 1. Rzecznikowi dyscyplinarnemu i obwinionemu, któremu wymierzono karę dyscyplinarną, służy prawo wniesienia odwołania od orzeczenia kończącego postępowanie w Komisji Dyscyplinarnej lub w Wyższej Komisji Dyscyplinarnej rozpatrującej sprawę w pierwszej instancji — do Wyższej Komisji Dyscyplinarnej, działającej jako instancja odwoławcza. Złożenie odwołania zawieszka wykonanie orzeczenia.

2. Odwołanie wnosi się wraz z uzasadnieniem w dwóch egzemplarzach do komisji dyscyplinarnej, która wydała orzeczenie, w ciągu 14 dni od dnia doręczenia orzeczenia. Po przyjęciu odwołania przewodniczący komisji dyscyplinarnej przesyła je bezzwłocznie wraz z aktami postępowania dyscyplinarnego do Wyższej Komisji Dyscyplinarnej. Odpis odwołania przewodniczący przekazuje stronie przeciwnej (rzecznikowi lub obwinionemu).

3. Odwołanie może być cofnięte najpóźniej przed rozpoczęciem rozprawy odwoławczej. Cofnięcie odwołania pociąga za sobą uprawomocnienie się orzeczenia komisji dyscyplinarnej pierwszej instancji.

§ 35. 1. Przewodniczący Wyższej Komisji Dyscyplinarnej po stwierdzeniu, że odwołanie zostało wniesione w przepisany terminie, wyznacza dla danej sprawy skład orzekający i kieruje sprawę na posiedzenie niejawne tego zespołu.

2. Skład orzekający Wyższej Komisji Dyscyplinarnej na posiedzeniu niejawnym po wysłuchaniu wniosku rzecznika dyscyplinarnego przy Wyższej Komisji Dyscyplinarnej rozstrzyga o konieczności wezwania świadków lub dopuszczenia innych dowodów wskazanych w odwołaniu. Przepis § 20 ust. 1 stosuje się odpowiednio.

§ 36. 1. Przewodniczący Wyższej Komisji Dyscyplinarnej odrzuca odwołanie w razie wniesienia go po upływie terminu przewidzianego w § 34 ust. 2 lub przez osobę nieuprawnioną.

2. Przewodniczący Wyższej Komisji Dyscyplinarnej może przywrócić obwinionemu uchybiony termin na jego wniosek, jeżeli obwiniony uprawdopodobni, że uchybienie nastąpiło wskutek nie zawinionej przezeń przeszkody.

3. Wniosek o przywrócenie terminu składa się wraz z odwołaniem za pośrednictwem komisji dyscyplinarnej, która wydała zaskarżone postanowienie, w ciągu 14 dni od dnia ustania przeszkody.

4. W razie przywrócenia terminu stosuje się odpowiednio przepisy § 35.

§ 37. Przewodniczący składu orzekającego Wyższej Komisji Dyscyplinarnej po wydaniu postanowienia zapadłego na posiedzeniu niejawnym (§ 35) wyznacza termin rozprawy odwoławczej, która powinna odbyć się w okresie nie przekraczającym 21 dni od dnia złożenia odwołania. Przepisy §§ 21—24 i 25 ust. 3—7 stosuje się odpowiednio.

§ 38. 1. Rozprawę odwoławczą rozpoczyna ustne sprawozdanie, w którym członek składu orzekającego Wyższej Komisji Dyscyplinarnej wyznaczony jako sprawozdawca przedstawia przebieg dotychczasowego postępowania dyscyplinarnego, treść zaskarżonego orzeczenia, przytoczone w odwołaniu zarzuty oraz okoliczności faktyczne sprawy, jak również zawiadania strony o postanowieniu składu orzekającego w przedmiocie dopuszczania dowodów.

2. Rzecznik dyscyplinarny, obwiniony i obrońca mogą składać wyjaśnienia, oświadczenia i wnioski ustnie lub na piśmie.

3. Przed zakończeniem rozprawy odwoławczej przewodniczący składu orzekającego udziela głosu rzecznikowi dyscyplinarnemu, obrońcy i obwinionemu, przy czym pierwszy głos służy stronie, która wniosła odwołanie.

4. Przepisy § 25 ust. 1, 2, 7, 8 i 9, §§ 26—30 i § 31 ust. 1 stosuje się odpowiednio.

§ 39. 1. Wyższa Komisja Dyscyplinarna działając jako instancja odwoławcza zatwierdza orzeczenie komisji dyscyplinarnej wydane w pierwszej instancji lub uchyla je i sama orzeka o winie i karze. Przepisy § 31 ust. 2—4, § 32 i § 33 ust. 1, 2 i 4 stosuje się odpowiednio.

2. Wyższa Komisja Dyscyplinarna może podwyższyć orzeczoną karę jedynie wówczas, gdy orzeczenie zostało zaskarżone przez rzecznika dyscyplinarnego.

Rozdział 6.

Zawieszenie obwinionego w czynnościach służbowych.

§ 40. 1. Decyzje o zawieszeniu w czynnościach służbowych pracowników w trybie art. 54 ustawy wydaje Sekretarz Naukowy Akademii. Przeciwko takiej decyzji pracownik może wnieść zażalenie do Prezydium Akademii. Wnieście zażalenia nie wstrzymuje wykonania decyzji.

2. Zawieszenie w czynnościach powinno być uchylone niezwłocznie, gdy ustaną okoliczności, które je uzasadniały.

§ 41. 1. Sekretarz Naukowy Akademii, zawieszając pracownika w czynnościach służbowych, może ograniczyć uposażenie zasadnicze oraz dodatek specjalny, dodatek za wysługę lat i dodatek za stopień naukowy obwinionego pracownika najwyżej do połowy, poczynając od dnia pierwszego miesiąca następującego po zawieszeniu.

2. W okresie zawieszenia nie wypłaca się dodatku za kierownictwo i dodatku za pracę w warunkach szkodliwych dla zdrowia.

3. Przeciwko decyzji Sekretarza Naukowego Akademii zmniejszającej uposażenie pracownika można wnieść zażalenie do Prezydium Akademii w ciągu 5 dni od dnia doręczenia decyzji; zażalenie nie wstrzymuje wykonania decyzji.

4. Jeżeli postępowanie dyscyplinarne zostało umorzono lub jeżeli zapadło orzeczenie uniewinniające lub skazujące na jedną z kar wymienionych w art. 51 ust. 2 pkt 1 i 2 ustawy, zatrzymaną część uposażenia, o której mowa w ust. 1, wypłaca się obwinionemu po zakończeniu postępowania dyscyplinarnego. W razie wydania orzeczenia uniewinniającego wypłaca się obwinionemu również wstrzymane dodatki, o których mowa w ust. 2, jednak za okres nie dłuższy niż trzy miesiące.

5. W razie uchylenia decyzji o zawieszeniu w czynnościach służbowych, połączonym z ograniczeniem uposażenia w okresie zawieszenia, wstrzymane uposażenie powinno być niezwłocznie wypłacone obwinionemu.

Rozdział 7.

Wykonywanie kar dyscyplinarnych.

§ 42. 1. Orzeczenie Wyższej Komisji Dyscyplinarnej kończące postępowanie w instancji odwoławczej oraz nie zaskarżone w terminie orzeczenie komisji dyscyplinarnej wydane w pierwszej instancji jest prawomocne.

2. Zarządzenia związane z wykonaniem prawomocnego orzeczenia dyscyplinarnego wydaje Sekretarz Naukowy Akademii.

3. O prawomocnie orzeczonej karze dyscyplinarnego zwolnienia ze stanowiska lub karze dyscyplinarnego wydalenia ze służby Sekretarz Naukowy Akademii zawiadamia wszystkie szkoły wyższe, instytuty naukowo-badawcze oraz Komitet Nauki i Techniki.

4. Prawomocne orzeczenie komisji dyscyplinarnej wolno podawać do wiadomości publicznej jedynie za zgodą Sekretarza Naukowego Akademii.

5. Kary dyscyplinarne wpisuje się do akt osobowych ukaranego.

Rozdział 8.

Zatarcie kar dyscyplinarnych.

§ 43. 1. Skazanie na karę upomnienia podlega zatarcu po upływie dwóch lat, a skazanie na karę nagany — po upływie trzech lat od dnia uprawomocnienia się orzeczenia.

2. Jeżeli przed upływem okresu wymaganego dla zatarcia skazania zapadło inne orzeczenie skazujące, zatarcie poprzedniego skazania może nastąpić łącznie z zatarciem skazania ostatnio orzeczonego.

3. Zatarcie skazania zarządza na wniosek ukaranego lub rzecznika dyscyplinarnego komisja dyscyplinarna, która ostatnio orzekała w sprawie.

4. Zatarcie skazania powoduje uznanie pracownika, o którym mowa w § 1, za nie karanego i usunięcie wpisaną orzeczenia skazującego z akt osobowych.

§ 44. 1. Skazanie na karę dyscyplinarnego zwolnienia ze stanowiska lub na karę dyscyplinarnego wydalenia ze służby może być zatarte po upływie dziesięciu lat od dnia uprawomocnienia się orzeczenia.

2. Przepisy § 43 ust. 2—4 stosuje się odpowiednio.

Rozdział 9.

Wznowienie postępowania dyscyplinarnego.

§ 45. 1. Wznowienie postępowania dyscyplinarnego zakończonego prawomocnym orzeczeniem może nastąpić, gdy się okaże, że wydanie orzeczenia nastąpiło wskutek fałszywego zeznania świadka lub biegłego, sfałszowania dokumentu lub przekupstwa albo innego przestępstwa, lub gdy po wydaniu orzeczenia ujawnią się nowe fakty albo dowody mogące mieć istotny wpływ na treść wydanego orzeczenia.

2. Wniosek o wznowienie postępowania dyscyplinarnego mogą składać: obwiniony, obrońca, rzecznik dyscyplinarny, a po śmierci obwinionego lub w czasie jego choroby umysłowej — jego małżonek, krewny w linii prostej, brat lub siostra.

3. Wznowienie postępowania dyscyplinarnego na niekorzyść obwinionego nie jest dopuszczalne w razie jego śmierci lub przedawnienia ścigania (art. 53 ust. 1 ustawy).

4. Wniosek o wznowienie postępowania dyscyplinarnego należy wnieść w ciągu 30 dni od dnia, w którym obwiniony lub osoby wymienione w ust. 2 dowiedziały się o przyczynie uzasadniającej wznowienie.

§ 46. 1. Wniosek o wznowienie postępowania dyscyplinarnego wnosi się do tej komisji dyscyplinarnej, która wydała prawomocne orzeczenie. Wniosek rozpatruje wyznaczony przez przewodniczącego komisji trzyosobowy skład orzekający na posiedzeniu niejawnym. W razie potrzeby skład orzekający może przed rozpatrzeniem wniosku zlecić rzecznikowi dyscyplinarnemu sprawdzenie wskazanych w wniosku okoliczności. Postanowienie w sprawie wznowienia postępowania dyscyplinarnego doręcza się wraz z uzasadnieniem osobom wymienionym w § 45 ust. 2.

2. Na postanowienie w sprawie wznowienia postępowania służy zażalenie do Wyższej Komisji Dyscyplinarnej działającej jako instancja odwoławcza w ciągu 14 dni od dnia doręczenia postanowienia. Zażalenie nie służy, jeżeli postanowienie w sprawie wznowienia postępowania wydała Wyższa Komisja Dyscyplinarna działając jako instancja odwoławcza.

3. Wyższa Komisja Dyscyplinarna rozpatruje zażalenie na posiedzeniu niejawnym w pięcioosobowym składzie orzekającym. Postanowienie Wyższej Komisji Dyscyplinarnej jest ostateczne.

§ 47. 1. Po uprawomocnieniu się postanowienia o wznowieniu postępowania dyscyplinarnego komisja dyscyplinarna, która wydała postanowienie, uchyla poprzednie orzeczenie i przekazuje sprawę przewodniczącemu komisji dyscyplinarnej właściwej do rozpoznania sprawy w pierwszej instancji w celu ponownego przeprowadzenia postępowania dyscyplinarnego.

2. Wznowione postępowanie toczy się według zasad ogólnych. Jeżeli wznowione postępowanie toczy się po śmierci obwinionego lub obwiniony jest umysłowo chory, przewodniczący komisji dyscyplinarnej wyznacza obrońcę z urzędu, chyba że wnioskodawcą sam ustanowił obrońcę.

3. Orzeczenie wydane w postępowaniu wznowionym na korzyść obwinionego nie może wymierzać kary surowszej od tej, jaka była orzeczona w uchylonym orzeczeniu.

Rozdział 10.

Przepisy przejściowe i końcowe.

§ 48. Obsługę komisji dyscyplinarnych w Akademii wykonują pracownicy Akademii, wyznaczeni przez Sekretarza Naukowego.

§ 49. Wydatki związane z działalnością komisji dyscyplinarnych pokrywane są z budżetu Akademii.

§ 50. Traci moc rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 28 lutego 1962 r. w sprawie komisji dyscyplinarnych dla pracowników nauki i bibliotekarzy dyplomowanych zatrudnionych w Polskiej Akademii Nauk oraz postępowania przed tymi komisjami (Dz. U. Nr 17, poz. 73).

§ 51. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1971 r.

Prezes Rady Ministrów: J. Cyrankiewicz

216

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA OŚWIATY I SZKOLNICTWA WYŻSZEGO

z dnia 17 października 1970 r.

zmieniające rozporządzenie w sprawie ustalenia rodzaju studiów prowadzonych przez państwowe szkoły wyższe podległe nadzorowi Ministra Oświaty i Szkolnictwa Wyższego.

Na podstawie art. 3 ust. 3 ustawy z dnia 5 listopada 1958 r. o szkolnictwie wyższym (Dz. U. z 1969 r. Nr 4, poz. 31) zarządza się, co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu Ministra Oświaty i Szkolnictwa Wyższego z dnia 22 lutego 1969 r. w sprawie ustalenia rodzaju studiów prowadzonych przez państwowe szkoły wyższe podległe nadzorowi Ministra Oświaty i Szkolnictwa Wyższego (Dz. U. Nr 6, poz. 47) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w tytule rozporządzenia po wyrazach „szkoły wyższe” dodaje się wyrazy „i samodzielne placówki typu naukowo-dydaktycznego”;
- 2) w § 1 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Państwowe szkoły wyższe i samodzielne placówki typu naukowo-dydaktycznego podległe nadzorowi Ministra Oświaty i Szkolnictwa Wyższego uprawnione do prowadzenia:”;
- 3) w załączniku nr 1 część I dodaje się nowy pkt 9 w brzmieniu:

„9. Uniwersytet Gdański.”;
- 4) w załączniku nr 1 część II:
 - a) skreśla się pkt 1,
 - b) dotychczasowe pkt 2, 3 i 4 oznacza się jako pkt 1, 2 i 3,

c) dodaje się pkt 4 w brzmieniu:

„4. Państwowy Instytut Pedagogiki Specjalnej im. Marii Grzegorzewskiej w Warszawie”;

5) w załączniku nr 1 część III:

- a) skreśla się pkt 5,
- b) dotychczasowy pkt 6 oznacza się jako pkt 5;

6) w załączniku nr 1 część V — pkt 1 otrzymuje brzmienie:
 „1. Akademia Górniczo-Hutnicza im. Stanisława Staszica w Krakowie”;

7) w załączniku nr 2:

- a) pkt 7 otrzymuje brzmienie:

„7. Wyższa Szkoła Inżynierska im. Jurija Gagarina w Zielonej Górze”;
- b) po pkt 8 dodaje się nowe pkt 9—13 w brzmieniu:
 - „9. Wyższa Szkoła Nauczycielska w Bydgoszczy,
 10. Wyższa Szkoła Nauczycielska w Kielcach,
 11. Wyższa Szkoła Nauczycielska w Olsztynie,
 12. Wyższa Szkoła Nauczycielska w Siedlcach,
 13. Wyższa Szkoła Nauczycielska w Słupsku.”

§ 2. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Oświaty i Szkolnictwa Wyższego: H. Jabłoński

217

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SPRAWIEDLIWOŚCI

z dnia 9 października 1970 r.

w sprawie przechowywania protokołów zeznań i innych dokumentów oraz przedmiotów stanowiących tajemnicę państwową, służbową lub zawodową.

Na podstawie art. 164 § 2 Kodeksu postępowania karnego zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Z wyjaśnień oskarżonych, zeznań świadków oraz ustnych opinii biegłych, obejmujących okoliczności, na które rozciąga się obowiązek zachowania tajemnicy państwowej, sporządza się odrębny protokół, który wyłącza się z akt sprawy.

2. Protokół, o którym mowa w ust. 1, uważa się za do-

kument tajny i przechowuje w kancelarii tajnej, a jeżeli nie została ona utworzona — w sekretariacie prezydyjnym sądu, a w sądzie powiatowym nie podzielonym na wydziały — w sekretariacie sądu.

3. O sporządzeniu odrębnego protokołu czyni się wzmiankę w odpowiednim miejscu protokołu załączonego do akt lub w odpowiednim miejscu akt, wskazując numer rejestracyjny przechowywanego dokumentu tajnego.